

Kedves Olvasó!

A kezekben tartott novelláskötet történeteit irodalomterápiás beszélgetések inspirálták. A szövegek kimondott és kimondatlan gondolatokból, kimutatott és ki nem mutatott érzésekből születtek.

A történetek visszatérő témákat járnak körbe: generációk közötti feszültségeket, női szerepek súlyát és azok változását, szorongásaink szövedékét, az önmagunkkal való szembenézésben rejlő bátorságot, döntéseink határait és mélységét.

A novellák nem megoldásokat kínálnak, tükröt tartanak. Tudom, a tükör néha kegyetlenül őszinte és nem szeretjük látni, amit mutat, de időről-időre bele kell néznünk. Ezek a szembenézések fájnak és mélyre mennek, de utána könnyebb lesz.

Ezek a történetek lehetőséget teremtenek arra, hogy magadra ismerj bennük vagy valaki másra, vagy az is lehet, hogy éned egy ismeretlen részét fedik fel.

Minden történet egy ajtó. Olvasóként eldöntheted, hogy belépsz-e rajta és azonosulsz az olvasottakkal vagy megállsz a küszöbön és megkönnyebbülten fel-sóhajtasz, mert érzed, ez a történet nem rólad szól. Bármelyik lehetőséget választod, mindegyik rendben van.

A kötetben szereplő nők esendők, néha elakadnak és alig látszanak, máskor meglepően tisztán jelennek meg előttünk. Magukban hordozzák azokat a kérdéseket, gondolatokat, érzéseket, amiket mindannyian cipelünk, csak nem merünk kimondani.

A kötet különlegessége, hogy a történetek mellett található illusztrációk is megszólítják az olvasót. Ezek a képek újabb rétegeket nyitnak meg. Előfordulhat, hogy megerősítik az olvasottakat, de az is lehet, hogy ellensúlyozzák azt.

Ha olvasás közben megállsz egy-egy mondatnál vagy elmélázol egy-egy képnél, mert valami miatt megérintett, akkor már megtörtént az, amiért ez a könyv megszületett: kapcsolódtál.

Ez a kötet nem harsányan vezet, hanem csendesen kísér végig az úton. Ebben rejlik az ereje.

A novellák a kötetben alfejezetekre tagolva jelennek meg, és egy belső utazás állomásait rajzolják ki. Ez az út a saját világunkból indul: gondolataink és érzéseink zárt teréből.

Utunk során mellénk szegődnek a bennünk élő lenyomatok és a generációkon át öröklődő minták. Innen kifelé tekintünk, a külvilág felé, ahonnan különböző szerepeket és identitásokat öltünk magunkra. Következik az út legnehezebb szakasza: az önmagunkkal való őszinte szembenézés. Utazásunk végül a felszabadulás lehetősége felé vezet: kifelé a belső világunk zártságából, a szabadság felé.

Érzelmek fogságában

A lelkek darabjai
Mantrák
Felénk

Bennünk élő lenyomatok

Egy illat emléke
Nők generációk tükrében

Érzékelt valóság

A szürrealizmus csendje
Szerepek
Ki nevel?

Szembenézés önmagunkkal

Emlékkép
Tükröződések

Egymás tükrei
Megtépázott testem színesedő kontúrja

A döntés szabadsága

Újratervezés
Unikornis

Köszönöm, hogy bizalmat szavaztál nekem!

Gász Marianna
szerző

Érzelmeink fogságában

A lelkem darabjai

Mantrák

Felénk

A lelkem darabjai

*T*íz évvel ezelőtt, egy őszi napon, a lelkem egy részét a Szülészeti és Nőgyógyászati Klinika Reprodukciós Központjának egyik orvosi szobájában hagytam.

Reményekkel telve, határozott léptekkel, felszegett fejjel és elszánt tekintettel léptem be a tekintélyt parancsoló épület lengőajtaján. A fehérre meszelt falak között hamar megtaláltam az ajtót, mely mögött elképzeléseim szerint válaszok és lehetőségek vártak. Leültem a folyosón elhelyezett székek egyikére, a nőtársaim közé. Vártunk. Olykor félszegen egymásra néztünk, megengedtünk egy félmosolyt, de nem beszéltünk.

Tiszteltük egymás csendjét. Tudtuk, megszólalni olyan lett volna, mint kiengedni a szellemet a palackból. Azt a rideg, néha láthatatlan, sokszor a szürke és a fekete között átmenetet képező, a bőr alá bekúszó jelenést, amit a köztudatban csak úgy ismernek: meddőség. Előszerezetettel, tét nélkül és gyakran emlegették. Mint egy kedves, közeli barátot, akinek a társaságában szívesen megiszol egy kávé és kedélyesen eltársalogsz.

Mi, akik itt ültünk, máshogy ismertük. Egészen közelről és teljesen más tudattal, mint a köz. A

palack enyhén szivárgott. Éreztem. Egy röpke pillanatra eluralkodott rajtam a pánik: kiszáradt a torkom, az ér a fülemben lüktetett, a kezeim jéghideggé váltak. Lehunytam a szemem, csendesen vettem néhány mély levegőt. *Nem nyitom ki a palackot! Bemelegyek azon az ajtón és minden rendben lesz!* – mondogattam magamnak.

A légzőgyakorlat hatására lassan megnyugodtam. Kinyitottam a szemem. Tekintetem a zárt ajtó melletti táblán álló néhány sor felé fordítottam. Hangtalanul elolvastam. Két szó állt rajta: Reprodukciós Központ. Ízlelgettem az egyik szót: Reprodukció. Melegséggel sugárzó élet vibrált benne. Ez a gondolat felvillanyozott, úgy éreztem, jó helyen vagyok.

Ebbéli meggyőződésemtől az sem tántorított el, hogy a számomra oly sok bizalomra okot adó ajtón, az előttem várakozó nők reményekkel telve, majd percekkel később lehajtott fejjel, összegörnyedve, szipogva léptek ki és sietősen hagyták el a Klinikát.

Merengésemből a hirtelen kinyíló ajtó csapódása és egy marcona nővér kiáltozása zökkentett ki. A nő a nevemet harsogta. Hangja élesen csengett. Össze-rezzentem. Tekintetünk találkozott, rámosolyogtam. Válaszként türelmetlenül felém mordult és eltűnt az ajtó mögött. Felpattantam, lábaimat szedve követtem. Az első lépés után éreztem, ahogy a gyomrom egészen apróra zsugorodott és enyhén összerándult. A nővér hirtelen eltűnt, belépett egy másik ajtón. A remény újabb fehérre mázolt kapuja félig nyitva

lengedezett előttem, megtorpantam. Bemenjek? Vagy várni kell?!

– Jöjjön be, nem érünk rá egész nap! – oszlatta el kétkedésemet az érces női hang.

Eleget tettem a „kedves” invitálásnak. A nő értetlenkedő tekintettel meredt rám.

– Üljön le, a doktor úrral szemben! Személyit, lakcímkártyát! – hangzottak az instrukciók.

Helyet foglaltam az orvossal szemben, aki rám sem nézett. A nyakában logó sztetoszkópot babrálta unottan. Kinyitottam a táskám. Elővettem a pénztárcám. Mielőtt kivettem volna az irataimat, eszembe jutott, hogy elfelejtettem köszönni és be sem mutatkoztam. Kezemben a pénztárcámmal az orvosra néztem.

- Jó napot, doktor úr!

A fehérköpenyes férfi alig láthatóan biccentett felém, de továbbra sem nézett rám. Ekkor az érces hang újra felcsendült.

– Erre sem érünk rá! Személyit, lakcímkártyát! – hallottam újra a sürgető vezényszavakat.

Kinyitottam a pénztárcám, előkerestem az irattartó tokot, kivettem belőle a két kis plastikkártyát és átnyújtottam őket, majd a tárcát hangtalanul elsüllyesztettem a táskámba. Újra éreztem a szorítást a gyomromban. A szemem sarkából észleltem, hogy a nő gépre vitte az adataimat. Szavai visszhangoztak a fejemben: *személyit, lakcímkártyát*. Sehol egy kérem, egy legyen kedves. Pőréen és ridegen. Magam

sem tudom honnan, de hirtelen eszembe jutott, hogy még joghallgató voltam, amikor elvittek egy bírósági tárgyalásra, ahol a törvényszolga kérte, adjam meg a jegyzőkönyvhöz a nevem és a titulusom. Ott kértek. Itt utasítottak.

Lopva a székemmel szemben álló asztalra és a mögötte ülő orvosra pillantottam. Láttam, ahogy átjárja a „lelkesezés és a tettvágy”. Jobbján dossziékból emelt kupac, balján hengerek egész sora hevert egy tálban, előtte a fehér, matt felületen, egy nyitott dosszié. Lapozgatta. Enyhén előre dőltem a széken és megpróbáltam valamit kiolvasni a legfelső lapokról. A betűk nagyon kicsik voltak, nehezen kivehetők, de mintha a nevemet láttam volna. Az orvos keze megállt a levegőben és egyenesen a szemembe nézett. Egy egészen röpké pillanatra találkozott a tekintetünk.

Éreztem, a szívem majd kiugrik a mellkasomból. *Nincs minden veszve, hisz rám néz. Mindjárt mond valamit!* – bizakodtam csendesen. A következő percben egy puffanás rengette meg belső világomat. Tekintetem az orvostól az asztallapra, majd az irathalomra tévedt. A felületen semmi sem maradt, leleteim a dossziéhalom tetején végezték be pályafutásukat.

Újra az orvosra néztem. A hengerkupacból kiemelt egy üres kémcsövet, majd rám nézett és hadarni kezdett. A hangja távolságtartó és személytelen volt. Mondandója közben forgatta az ujjai között a hengeralakú eszközt, majd mintegy nyomatékokat adva a

szavainak, néha rám és a jobbján felhalmozott papírokra mutogatott vele. Az egészből annyit értettem meg, hogy nem sok mindenre van esélyem és az ő tudása itt véget ért. *Mégis, mi az a kevés, amire lett volna esélyem?* Tettem volna fel a kérdést, de már nem volt kinek. Az orvos egyszer csak eltűnt. Ott maradtam a szobában az asszisztenssel, aki foghegyről ennyit mondott:

– Végeztünk, elmehet. Az iratait ne hagyja itt! – tette még hozzá és a bútorzat sarkára mutatott.

Tekintetem a keze irányába emeltem, az asztalra. Ott hevert a személyim és a lakcímkártyám, tok nélkül, lecsupaszítottnak, akár a lelkem. Újra eszembe jutott az a bírósági tárgyalás. Az ítélethirdettkor fel kellett állnunk, a vádlottnak is. A bíró felolvasta az ítéletet, a vádlott, aki ekkor már elítélt volt, fejét lehajtva állt a bíróval szemben. Két ór lépett mellé és kivezették a tárgyalóteremből.

Az orvosi szobában, a széken ülve vártam a két őrt, hogy a hónom alá nyúljanak és felemeljenek, kivezessenek ebből a szürreális álomból és felébredjek. Vártam. Hiába. Senki nem jött. Senki nem emelt fel.

Elhatározásra jutottam.

Összeszedtem minden erőm, elvettem az irataim az asztalról és felálltam a székből. Éreztem, a lábaim alig tartanak, mindjárt összecsukslok. Elképzeltem, ahogy a „kedves nővér” lábai előtt esek össze és ő minden gond nélkül átlép rajtam. Önkéntelenül megráztam a fejem: *Nem! Nem adom meg neki ezt az*